

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוי

המבקש

א.ס.

ע"י ב"כ עוה"ד יורם ביתן

נגד

המשיבה

ג'.ס.

ע"י ב"כ עוה"ד דורית דגן-אולקיניצקי ואח'

החלטה

לפני בקשה לרשות ערעור על שתי החלטות של בית משפט לענייני משפחה באשדוד (כב' השופטת ר' קודלר עיאש) בתלה"מ 42141-12-16. ההחלטה האחת – מיום 11.1.2017 – עוסקת בפסיקת מזונות זמניים למשיבה ולילדיהם הקטינים של הצדדים; ההחלטה השנייה – מיום 31.1.2017 – עניינה שימוש ברכב המשפחתי.

רקע והליכים

1. המבקש והמשיבה נשואים משנת 2008, ומנישואיהם נולדו שני קטינים, כבני 6.5 ו-4.5 שנים. חיי הנישואין נקלעו למשבר והצדדים אינם מתגוררים עוד תחת קורת גג אחת.
 2. ביום 1.1.2016 הגיש המבקש בקשה ליישוב סכסוך לבית הדין הרבני האזורי באשדוד. משלא הגיעו הצדדים לכלל הסכמה במהלך פגישת מהות (ביום 22.11.2016), הגיש המבקש בקשה לבית הדין לקיצור תקופת עיכוב ההליכים. ביום 14.12.2016 החליט בית הדין על קיצור תקופת עיכוב ההליכים.
- ביום 19.12.2016 הגיש המבקש לבית הדין הרבני האזורי באשדוד תביעת גירושין, אליה כרך את סוגיית מזונות האישה, מזונות הקטינים, משמורת הקטינים וחלוקת רכוש בני הזוג. למחרת, ביום 20.12.2016, הגישה המשיבה לבית משפט לענייני משפחה באשדוד תביעה למזונות ולמדור אישה וקטינים, וכן בקשה דחופה למזונות זמניים.
- המבקש, בכתב ההגנה ובתגובה לבקשה למזונות זמניים, העלה טענה מקדמית בדבר חוסר סמכות עניינית.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

3. ביום 11.1.2017 ניתנה החלטה בבקשה למזונות זמניים. ביחס לטענה בדבר העדר סמכות, קבע בית המשפט כי על המבקש להגיש בקשה מתאימה ערוכה כדין והוסיף כי לא מצא טעם להידרש לסוגיית כריכת מזונות הילדים, שעה שעל פי ההלכה הפסוקה לא ניתן לכרוך עניין זה בתביעת הגירושין.
- בהחלטה דחה בית המשפט את הדרישה למזונות אישה וחייב את המבקש לשלם מזונות זמניים לקטינים בסך 3,000 ₪ לחודש, וכן מחצית הוצאות חינוך והוצאות רפואיות חריגות.
4. בסמוך לכך הגיש המבקש בקשה לסילוק התובענה על הסף בהעדר סמכות עניינית. המשיבה נדרשה להשיב לבקשה תוך 30 ימים. בהחלטה מיום 13.2.2017 נקבע כי הבקשה תידון בקדם המשפט.
5. בניי לביני, המשיבה הגישה לבית המשפט לענייני משפחה בקשה להשבת הרכב המשפחתי לשימושה. בתגובה לבקשה זו חזר וכפר המבקש בסמכות העניינית של בית המשפט לענייני משפחה. בהחלטה שניתנה בעניין זה (ביום 31.1.2017) פסק בית המשפט כדלקמן:

"לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיב, מבלי לקבוע מסמרות בעניין סמכותו העניינית של בית המשפט, שעה שנטען כי הרכב משמש את האישה לצורך נסיעה לעבודתה וכן לצרכי הקטינים, ועל מנת לשמור על סטטוס-קוו, מצאתי להורות כדלקמן...ניתן בזאת צו לשימוש ברכב...הרשום על שם המשיב, באופן שהרכב הנ"ל יהיה בשימוש המבקשת בימים א', ג' ו-ו', וביתר ימי השבוע יהיה בשימוש המשיב".

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 2.2.2017 הגיש המבקש בקשת רשות ערעור, בטענה כי ההחלטות ניתנו בחוסר סמכות עניינית, שכן הסמכות לדון במזונות המשיבה והקטינים הוקנתה לבית הדין הרבני האזורי באשדוד, אליו הגיש המבקש תביעת גירושין כרוכה, יום לפני שהוגשה תביעת המזונות לבית המשפט לענייני משפחה.
- הבקשה לרשות ערעור אינה עוסקת בהיקף המזונות הזמניים ומתמקדת בסוגיית הסמכות.
7. המבקש מדגיש, כי המשיבה לא ציינה באף כתב טענות בבית המשפט את עניין הגשת תביעת הגירושין הכרוכה, וממילא לא טענה בעניין אפשרות כריכת סוגיית המזונות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

לתביעה בבית הדין. המבקש הוסיף כי הוא מצידו הבהיר בכל כתבי טענותיו שהמזונות נכרכו כדין, וכפועל יוצא, הסמכות הייחודית לדון במזונות האישה והקטינים היא של בית הדין. לטענת המבקש, בית המשפט בחר להתעלם מכל טענות המבקש ומבלי להתייחס לגופן של הטענות קבע כי סוגית מזונות הקטינים אינה ניתנת לכריכה. המבקש טוען כי במקרה דנן התביעה לגירושין היא תביעה כנה, וכל העניינים שנכרכו לה, מעצם טיבם וטבעם כרוכים בתביעת הגירושין והם נכרכו כריכה כנה וכדין.

8. לטענת המבקש, על פי סעיף 4 לחוק להסדר התדיינויות בסכסוכי משפחה (הוראת שעה) תשע"ה-2014, המשיבה הייתה מנועה מלהגיש תביעה כלשהי לערכאה שיפוטית כלשהי בשעה שהגישה את התביעה. המבקש טוען כי הקדים והגיש בקשה ליישוב סכסוך בעטיה ניתנה לו זכות קדימה להגשת תובענות. בחלוף תקופת עיכוב ההליכים הוא הקדים והגיש תביעתו לגירושין והקדים וכך לתביעת הגירושין את מזונות האישה והקטינים.

9. המבקש מוסיף וטוען כי על פי ההלכה הפסוקה, עניין מזונות קטינים הוא עניין הניתן לכריכה. המבקש מפנה לבג"צ 8533/13 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול (ניתן ביום 29.6.2014) ולבג"צ 5933/14 פלונית נ' פלוני (ניתן ביום 11.9.2014). לטענת המשיב, נסיבות המקרה דומות לנסיבות בבג"צ 5933/14 הנ"ל, ומכאן תמיהתו על קביעת בית המשפט קמה כי לפי ההלכה הפסוקה לא ניתן לכרוך מזונות בתביעת הגירושין. בקביעה זו רואה בית המשפט משום הכרעה בשאלת הסמכות, והוא מפנה בהקשר זה להחלטת כב' הרשמת פרס, לעניין צווי עיקול, שניתנה ביום 17.1.2017. לצד זאת מציין המבקש, כי עדיין שרירה וקיימת ומחכה להכרעת בית המשפט, שאלת הסמכות לדון במזונות הקטינים.

10. לטענת המבקש, החלטת בית המשפט במזונות הזמניים משמשת את המשיבה לדחות את הדיונים בבית הדין הרבני, ופותחת לה את האפשרות להגיש בקשות שונות בבית המשפט לענייני משפחה, כפי שעשתה בעניין הרכב.

בעניין השימוש ברכב המבקש מוסיף כי הרכב נוגע למישור הרכושי של בני הזוג, ולכל היותר למזונות אישה, וברור שבית המשפט נעדר סמכות לדון בסוגיות אלה. ההחלטה בעניין הרכב טומנת בחובה השלכות רבות. המבקש סבור כי לא הייתה כל דחיפות לדון בבקשה, שכן העובדה שהרכב נמצא בשימוש המבקש אינה פוגעת ברווחת הילדים. הרכב, כך נטען, שימש את המשיבה בנסיעה מביתה באשדוד לעבודתה ביבנה, בעוד שמסגרות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 17-02-3944

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

החינוך של הקטינים הן במרחק הליכה מבית הצדדים. על כן, אין ספק ששימוש ברכב הוא לצורכי המשיבה בלבד ולא לשימוש הקטינים. המבקש סבור כי ראוי היה שבית המשפט קמא יתייחס ראשית לבקשתו לסילוק התביעה על הסף, תוך מתן זמני תגובה קצרים, על מנת לברר תחילה האם בכלל נתונה לבית המשפט קמא הסמכות לדון במזונות הילדים, ואם בכלל הוא מוסכך לפסוק בסוגית רכבם של בני הזוג.

דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את טענות המבקש, באתי לכלל מסקנה כי הן אינן מגלות עילה למתן רשות ערעור, ואני מחליטה לדחות את הבקשה מבלי לבקש תגובה, בהתאם לתקנה 406(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

סמכותו של בית משפט של ערעור לדון בהשגות מי מהצדדים ביחס להחלטה אחרת של הערכאה הדיונית קבועה בסעיף 52(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, כדלקמן:

"52. (ב) החלטה אחרת של בית משפט שלום בעניין אזרחי ניתנת לערעור לפני בית משפט מחוזי, אם ניתנה רשות לכך מאת שופט של בית המשפט המחוזי. רשות כאמור בסעיף קטן זה לגבי החלטה אחרת תינתן אם שוכנע בית המשפט כי אם הערעור על החלטה יידון במסגרת הערעור על פסק הדין ולא באופן מיידי, יהיה בכך כדי להשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים או שעלול להיגרם לצד להליך נזק של ממש, או שעלול להתנהל הליך מיותר או בדרך שגויה".

בהתאם לסעיף זה, השגה על החלטה אחרת צריכה את רשותו של בית המשפט של ערעור, וזו תינתן רק כאשר סבור בית המשפט שהמתנה עד למתן פסק הדין הסופי וערעור על החלטה האחרת במסגרתו, תשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים או שעלול להיגרם לצד להליך נזק של ממש, או שעלול להתנהל הליך מיותר או בדרך שגויה [ר' רע"א 2856/12 גדעון כהן נ' מע"צ (ניתן ביום 20.5.2012)].

העיקרון המנחה הוא ש"ככלל, זמנו של הערעור הוא לאחר תום ההליך בערכאה הראשונה" [רע"א 4157/01 תדיראן בע"מ נ' יורשי אבשלום מיכאלי ז"ל (ניתן ביום 11.12.2001)].

לכן, ככלל, ידונו השגות צדדים על "החלטות אחרות" (החלטות ביניים) של הערכאה הדיונית במסגרת הערעור על פסק הדין. על הרציונאליים העומדים בבסיס ההוראה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוי

(וההוראה הדומה המצויה בסעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט) עמד בהרחבה כב' השופט צ' זילברטל בפרשת גדעון כהן הנ"ל. הובהר באותה החלטה כי יהיה מקום ליתן רשות ערעור על "החלטה אחרת" רק כאשר בכוחו של המבקש להראות כי הדיון בערעור נחוץ על אף שההליך העיקרי טרם הגיע לסיומו, כאשר המבחן המרכזי לעניין הנחיצות הוא הדירותה של ההחלטה. נפסק גם כי ייתכנו מקרים נדירים, בהם ניתן לומר מיד כי הערכאה המבררת טעתה טעות ברורה, שאז יש מקום לפתוח את שערי הערעור עוד בטרם ניתן פסק דין [רע"א 2459/04 אלה ר' הנדסת בנין והשקעות בע"מ נ' פקיד השומה ירושלים (ניתן ביום 9.5.2004)].

12. בעניין שלפני, מדובר בשתי החלטות ביניים ד-ביניים. האחת בעניין מזונות זמניים והשנייה בעניין חלוקת זמני השימוש ברכב.

בהחלטות לא הכריע בית המשפט קמא בסוגית הסמכות העניינית, וכפי שעולה מהמשך ההתדיינות, הוא קבע כי הדיון בסוגיה זו ייערך בקדם המשפט. לטעמי, לא עלה בידי המבקש להעמיד טעם כבד משקל אשר יצדיק חריגה מעיקרון היסוד, לפיו, ככלל, זמנו של הערעור הוא בתום ההליך בערכאה הראשונה. לא כל שכן, לא הוצג טעם משכנע שלא להמתין להכרעה בשאלת הסמכות העניינית.

המבקש לא העלה נימוק משכנע, לפיו מוצדק לקיים דיון בהשגה על החלטות בית המשפט קמא, בטרם הסתיים ההליך וניתן פסק דין או למצער הוכרעה הבקשה לסילוק על הסף. עצם העובדה כי המבקש סבור שבית המשפט לענייני משפחה אינו מוסמך לדון בעניין מזונות אישה ומזונות קטינים, אינה מצדיקה מתן רשות ערעור. ככל שבית המשפט קמא יקבע כי נתונה לו הסמכות לדון בעניין מזונות אישה וקטינים, דבר שכאמור טרם הוכרע, דרכו של המבקש תהא פתוחה לערער על כך במסגרת ערעור בזכות, עם סיום ההליכים.

המבקש לא הצביע על נזק של ממש שייגרם לו מכך שההכרעה בשאלת הסמכות אינה מתקבלת לאלתר.

13. זאת ועוד, כפי שעולה מפורשות מההחלטה מיום 31.1.2017, בית המשפט קמא לא קבע מסמרות בעניין סמכותו העניינית. המבקש קובל למעשה על ההתנהלות הדיונית של בית המשפט שראה לנכון ליתן סעדים זמניים, טרם שהכריע בשאלת הסמכות העניינית.

כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב באופן ניהול ההליכים ואופן הבירור של השאלות השנויות במחלוקת, ובלבד שהחלטות אינן נוגדות את הדיון, אינן יוצרות עיוות דין ואינן מקפחות את זכויותיו של אחד הצדדים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

במקרה דנן, החלטת בית המשפט לפסוק תחילה סעדים זמניים, בטרם תוכרע שאלת הסמכות העניינית, היא החלטה סבירה וראויה. מדובר בהחלטות המסדירות את סיפוק הצרכים המידיים והיומיומיים של הילדים ועניין השימוש ברכב, הטעונים הסדרה מיידית לנוכח פרידת הצדדים. מדובר בהחלטות ביניים מובהקות, שנועדו להסדיר באופן זמני ומידי את הכלכלה השוטפת והניידות של הקטינים. אין בהן כדי להביא לתוצאות בלתי הפיכות, לא בהיבט המעשי ולא בהיבט הנורמטיבי. השהיית העניין עד לאחר בירור והכרעה בשאלת הסמכות, משמעותה כי ילדיהם של בני הזוג לא יקבלו מזונות זמניים לעת עתה, ויוותרו ללא אמצעי ההתניידות ששימש את המשפחה לפני הפירוד. יש לזכור כי לגבי עצם החיוב במזונות, גובה המזונות ומתן זכות שימוש ברכב, המבקש אינו טוען כי הקביעות השיפוטיות מקפחות אותו.

גישת בית המשפט קמא להסדיר תחילה באופן זמני את מהלך החיים השוטף, לפני בירור שאלת הסמכות, היא החלטה סבירה, ולא ניתן לומר שהיא נוגדת את הדין ויוצרת עיוות דין.

יש לזכור כי שאלת הסמכות העניינית היא שאלה מורכבת שכורכת שאלות של עובדה ומשפט, ועשויה להצריך בירור עובדתי. על המסגרת הנורמטיבית עמד לאחרונה בית המשפט העליון בבג"צ 6598/16 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, (ניתן ביום 14.2.2017), כך כותבת כב' השופטת ע' ברון:

"סעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), התשי"ג-1953 (להלן: חוק השיפוט הרבני), מקנה לבית הדין הרבני סמכות שיפוט ייחודית בענייני נישואין וגירושין; עניינים אחרים, הנספחים לגירושין, נמצאים בסמכות מקבילה של בית הדין הרבני ובית המשפט. עם זאת, סעיף 3 לחוק השיפוט הרבני קובע הוראת כריכה, המקנה לבתי הדין הרבניים סמכות שיפוט ייחודית לדון בכל עניין שנכרך כדין בתביעת גירושין, ובכלל זה גם תביעת מזונות: הוגשה לבית דין רבני תביעת גירושין בין יהודית, אם על ידי האישה ואם על ידי האיש, יהא לבית דין רבני שיפוט ייחודי בכל עניין הכרוך בתביעת הגירושין, לרבות מזונות לאישה ולילדי הזוג. הרציונל שביסוד הרחבת סמכות השיפוט הייחודית של בית הדין הרבני היא מניעת פיצול של הדיון בעניינים בעלי זיקה ברורה לגירושין בין ערכאות שונות (ראו: בג"צ 8533/13 פלונית נ' בית הדין הגדול [פורסם בנבו] בפסקה 24 לפסק דינה של המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור (29.6.2014)). משכך, ניתן לכרוך בתביעת הגירושין עניינים שקשורים בה, לאו דווקא מתחום המעמד האישי. ואולם על מנת למנוע "מרוץ סמכויות" וניצול לרעה של אפשרות הכריכה לשם פגיעה בזכות בן או בת הזוג לעתור לבית המשפט, נקבעו בפסיקה שלושה מבחנים לתוקפה של כריכת עניין בתביעת הגירושין. לפי מבחנים אלה, על המבקש את הכריכה להראות כי תביעת הגירושין הוגשה על ידו בכנות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

ומתוך כוונה להתגרש; כי הכריכה עצמה כנה, ואינה משמשת למשל כאמצעי להתחמק מתשלום מזונות; וכי היא נעשתה כדין (ראו למשל: בג"ץ 787/14 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (26.10.2015); בג"ץ 5679/03 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקאות 9-10 (9.5.2005)). יבואר כי משמעות התנאי השלישי ("כריכה כדין") היא שיש לכרוך את העניין הנלווה לתביעת הגירושין באופן מפורש ומפורט כדי שבית הדין הרבני יקנה בהם סמכות שיפוט ייחודית (ראו: בג"ץ 5918/07 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, [פורסם בנבו] בפסקה 46 לפסק דינה של הנשיאה ד' ביניש (23.6.2009)).

על פי הלכת שרגאי מקדמת דנא (בר"ע 120/69 שרגאי נ' שרגאי, פ"ד כג(2) 171,175-176 (1969); להלן: (הלכת שרגאי), מזונות ילדים ניתן לתבוע בשתי דרכים. ראשית, הורה שמוציא או עומד להוציא את הוצאות המזונות רשאי לתבוע את השבתם ממי שחייב לזון את הילדים; תביעה מסוג זה ניתנת לכריכה בתביעת גירושין, שאז ולפי סעיף 3 לחוק השיפוט הרבני תהא תביעת מזונותיהם, בעצמם, מן ההורה החייב לזון אותם; תביעה כזו תוגש עבור הילדים באמצעות האפוטרופוס עליהם – שהוא לרוב ההורה הנוסף. ואולם במקרה זה, גם אם התביעה מנוהלת על ידי אחד ההורים, ההתדיינות היא בין הילדים לבין ההורה החב במזונות, ולא בין ההורים לבין עצמם – ועל כן לא ניתן לכרוך את תביעת הילדים למזונות בתביעת גירושין".

15. בהקשר זה ראוי להפנות גם לדג"ץ 6454/14 פלונית נ' פלוני (ניתן ביום 23.12.2014), בו קבע כב' הנשיא (בדימוס) א' גרוניס, את הדברים הבאים:

"זאת ועוד, בפסק-הדין אף לא נקבעה הלכה העומדת בסתירה להלכות קודמות של בית המשפט העליון, כנטען על-ידי העותרת. כפי שנפסק, ניתן לכרוך בתביעת גירושין את סוגיית מזונות הילדים (ראו, ע"א 118/80 גבעולי נ' גבעולי, פ"ד לד(4) 155, 158 (1980)). אולם, עוד כפי שנפסק, כריכה זו אינה מונעת הגשת תביעת מזונות עצמאית על-ידי הקטין לבית המשפט לענייני משפחה. העניין הכרוך בבית הדין הרבני הוא, אפוא, במישור היחסים שבין בני הזוג, לעניין השבת הוצאות שבהן נושא אחד מבני הזוג בקשר לגידול הילדים (שם; וראו גם, בר"ע 120/69 שרגאי נ' שרגאי, פ"ד כג(2) 171 (1969); בג"ץ 8533/13 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 30 לחוות-דעתה של המשנה לנשיא מ' נאור (29.6.2014))."

יוער כי המבקש מפנה לפסק דין זה, אולם בוחר לצטט בגוף הבקשה רק את המשפט הבא: "...כפי שנפסק, ניתן לכרוך בתביעת גירושין את סוגיית מזונות הילדים...". ציטוט מקוטע זה אינו משקף באופן מדויק את שנפסק. מפסק הדין בכללותו עולה כי כריכת מזונות הילדים בתביעת גירושין הינה במישור היחסים שבין בני הזוג, לעניין השבת הוצאות גידול הילדים בהן נושא אחד מבני הזוג, ואינה מונעת תביעת מזונות עצמאית של הקטין לבית המשפט לענייני משפחה.

16. סוגיית הכריכה של מזונות ילדים נדונה לאחרונה בבית המשפט העליון גם בבג"ץ 787/14 פלונית נ' פלוני (ניתן ביום 26.10.15). באותה פרשה פסק בית המשפט (מפי כב' השופט נ'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

הנדל) כי אין צורך להידרש לסוגיות עקרוניות כלליות בדבר היקף סמכותו של בית הדין הרבני לדון בתביעות למזונות ילדים ובדבר התחרות שבין בית הדין הרבני ובית המשפט לענייני משפחה בווריאציות עובדתיות מגוונות, משנמצא כי עובדתית הכריכה הייתה פסולה בשל חוסר כנות בתביעת הגירושין וחוסר כנות הכריכה.

17. נמצא, כי סוגיית הסמכות לדון במזונות הקטינים היא סוגיה מורכבת, משפטית ועובדתית. עצם הגשת התביעה הכרוכה לבית הדין הרבני יום לפני התביעה העצמאית של הקטינים לבית המשפט לענייני משפחה לא מחייבת את המסקנה כי בית המשפט לענייני משפחה נעדר סמכות לדון במזונות הקטינים. על המבקש לשלול סמכות מבית המשפט מוטל הנטל לשכנע שתביעת הגירושין היא כנה והכריכה היא כדין.

18. באשר לחוק להסדר התדיינויות בסכסוכי משפחה, אין בו כדי לשנות את תחומי הסמכות של בית הדין ושל בית המשפט לענייני משפחה. בהתאם להוראת סעיף 4 לחוק, אליה מפנה המבקש, בתום תקופת עיכוב ההליכים רשאי הצד שהגיש תחילה את הבקשה ליישוב סכסוך להגיש תובענה לכל ערכאה שיפוטית "שלה סמכות לדון בעניין לפי דין". החוק אינו מרחיב את הסמכויות של הערכאות השונות, וככל שמוגשת לערכאה שיפוטית תובענה החורגת מהסמכות של אותה ערכאה, לא נשללת הסמכות של הערכאה האחרת לדון באותו עניין.

אוסף כי יש להישמר מפני שימוש לרעה בסעיף 4 לחוק להסדר התדיינויות לצורך "תפיסת סמכות". החוק להסדר התדיינויות ביקש למתן את "מירוץ הסמכויות" התורם להסלמת הסכסוכים המשפחתיים (ר' דברי ההסבר להצעת החוק, הצעות חוק הממשלה – 885, כ"ה בתמוז התשע"ד 23.7.2017, עמ' 908).

המנגנונים בחוק נועדו להשיג את "הרגיעה הנדרשת להליך ליישוב הסכסוך בהסכמה, מבלי שהצדדים יהיו מוטרדים בעניינים משפטיים, לרבות בענייני תפיסת סמכות" (שם, בעמ' 909). תכלית זו מחייבת הקפדה על כך שמימוש היתרון שמקנה סעיף 4 לחוק לצד שהגיש את הבקשה ליישוב סכסוך, בבחירת הערכאה השיפוטית, נעשה כדין ובתום לב, לבל נגיע ל"מירוץ בקשות ליישוב סכסוך".

19. במקרה שלפני, בנוגע למזונות הקטינים, על פי כתב התביעה מדובר לכאורה בתביעה עצמאית בשם הקטינים. בהתאם להלכות שהובאו לעיל, ספק אם כריכת סוגיית המזונות (שהיא במישור ההשבה בין ההורים) לתביעת הגירושין שהגיש המבקש בבית הדין הרבני,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה לוין

שוללת את סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה להידרש לתביעה העצמאית של הקטינים.

מכל מקום, גם בהנחה שעקרונית הדבר אפשרי מבחינה נורמטיבית, נדרש בירור של התקיימות מבחני הכריכה, בירור שהוא עובדתי במהותו ומחייב בחינת הנסיבות הפרטניות. בירור זה דרוש גם ככל שעסקינן בכריכת מזונות אישה ויתר העניינים הכרוכים.

יובהר כי איני מביעה כל עמדה בשאלה האם במקרה דנן מתקיימים מבחני הכריכה, שעה שבית המשפט קמא טרם נדרש לשאלה, והמבקש כלל לא מצא לנכון לצרף לבקשה לרשות ערעור את כתב התביעה שהגיש לבית הדין הרבני (מעיון בתיק דלמטה ב"נט המשפט" לא עלה בידי לאתר את כתב התביעה, גם לא כצרופה לבקשה לסילוק על הסף שהגיש המבקש לבית המשפט קמא).

20. נוכח כל האמור, לא מצאתי שגגה בכך שבטרם נבחנה והוכרעה שאלת הסמכות, הוציא בית המשפט קמא צווים זמניים שנועדו לשמור על הסטטוס-קוו ועל האינטרסים החיוניים של הצדדים, בדגש על קטינים (ר' רמ"ש 32010-06-16 א.מ.נ' י.ע.מ) (ניתן ביום 10.7.16)).

נוכח זאת, ובשים לב לכך שהמבקש אינו קובל על עצם העובדה כי יש לפסוק מזונות לילדי בני הזוג או על גובה המזונות; ובשים לב לכך שהחלטות בית משפט קמא הן החלטות ביניים זמניות, אשר נועדו לשמור על הסטטוס קוו ותו לא, ואין בהן כדי לקבוע מסמרות לעניין הסמכות העניינית – לא מצאתי מקום ליתן לרשות ערעור.

אי לכך, אני מורה על דחיית הבקשה לרשות ערעור.
משלא התבקשה תגובה, אין צו להוצאות.

מתירה פרסום ההחלטה ללא שמות ופרטים מזהים.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ז, 10 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 3944-02-17

בפני: כב' השופטת גאולה ליון

גאולה ליון, שופטת

הלחיים סגורות